

[Viggo Starcke.]

mer under den udvidede synsvinkel, at det var de nationale mindretal som sådanne og ikke udelukkende specielt de danske sydslesvigeres synspunkter, som nu rykker ind i aktualitetens synsfelt. Om de udtalelser, den højtærede udenrigsminister fremsatte i formiddags, kunne jeg egentlig anvende det samme udtryk, som den højtærede minister anvendte om min tale: at det var lidt vanskeligt at trænge ind til kærnen og forstå konklusionen af det, den højtærede udenrigsminister sagde. Det var ganske overordentlig vage og vege udtalelser, holdt i al almindelighed, hvor man ikke fik fat på nogen fast kerne.

Jeg vil indrømme, at i det forslag om en dagsorden, som er stillet her på de tre partiers vegne, trækkes synspunkterne stærkere op, end de var trukket op i den højtærede udenrigsministers tale, idet det i denne dagsorden siges, at man opfordrer udenrigsministeren til ved NATO-rådsmødet at fremføre de danske synspunkter vedrørende de dansksindede sydslesvigeres interesser. Denne formulering er stærkere end den formulering, den højtærede udenrigsminister gav udtryk i formiddags, og hvis denne stærkere formulering er i sydslesvigerens interesse og vi fra forskellig side, også jeg, har bidraget til dette, så er der nået et resultat. Men selv i den form, den foreslåede dagsorden har, er den i realiteten ikke andet end en opfordring til udenrigsministeren, den er en svag henstilling, den er ikke en understregning af konkrete krav om, at Danmark, som må have de samme rettigheder som Frankrig til at fremkomme med sine synspunkter, også får lejlighed til at fremføre dem.

Se, alle de udtryk, som den højtærede udenrigsminister brugte i formiddags om menneskerettigheder o. s. v., var smukke, og jeg giver dem min tilslutning; men de var ikke nogen konkretisering, ikke nogen klargørelse af, hvilke menneskerettigheder det her drejer sig om. Nu er det ganske menneskeligt og naturligt, at det er sydslesvigerens stilling indenfor de nationale mindretal, Danmark har særlig interesse for; men når den højtærede udenrigsminister siger, at han synes, at de danske sydslesvigerer bør have en rimelig repræsentation, er det et udtryk, som er altfor svagt;

de skal have en retfærdig repræsentation, det er deres moralske, demokratiske ret at få det. I de udtalelser, som er fremsat af udenrigsministeren, ligger der imidlertid ingen som helst sikkerhed, ingen som helst garanti for, at den høje regering vil drage konsekvensen og konklusionen af sit eget standpunkt herhjemme. Jeg tænker på den danske valglov, og jeg vil gerne igen understrege, at det i høj grad vil være i de danske sydslesvigeres interesse, hvis Danmark selv viser, hvorledes en valglov uden sådanne spærrebestemmelser og klausuler skal bygges op.

Endelig er der i hele spørgsmålet om menneskerettighederne dette, at de nationale mindretal, i dette tilfælde de danske sydslesvigerer, der i to verdenskrige har måttet kæmpe og bløde for en sag, som ikke var deres, som ikke var Europas, og som ikke var Danmarks, igen skal underkastes den militære tvangsudskrivning. Jeg synes, det ville være meget værdifuldt, hvis den høje regering under forhandlingerne i Paris i hvert fald for de nationale mindretals vedkommende ville gå ind for den frivillige værnetjeneste i stedet for tvangsudskrivning. Jeg mener endvidere, det ville være værdifuldt i Paris at sikre sig garantier for mindretallenes kulturelle liv på skolens og kirkens område og sikkerhed mod økonomisk boykotning af dem.

Endelig er der det, jeg kunne kalde de klassiske krav, flygtningenes udligning, deres delvise fjernelse, en administrativ ordning for Sydslesvig og i hvert fald en anerkendelse af, at det at arbejde for den nationale selvbestemmelsesret, som Danmark selv bygger på, ikke skal betragtes som noget, der kan bruges imod sydslesvigerne.

Jeg vil gerne, så stærkt jeg kan, opfordre den højtærede udenrigsminister til at fremføre disse tanker og disse krav nu, for tidspunktet dertil er inde, og det er sandsynligvis det sidste tidspunkt, hvor de kan føres frem. Før disse ønsker er opfyldt af Vesttyskland, finder vi det betænkeligt at give fuld tilslutning til Vesttysklands optagelse i det demokratiske fællesskab, fordi vi mener, at der med de demokratiske rettigheders tildeling må følge demokratiske pligter. Dette synspunkt vil gøre det vanskeligt for os at stemme for den dagsorden, som er foreslået af de tre partier.